

ROBYN CARR

Met de
**STROOM
MEE**

Vertaling Mieke Trouw

HarperCollins

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2009 Robyn Carr
Oorspronkelijke titel: *Temptation Ridge*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2010 HarperCollins Holland
Vertaling: Mieke Trouw
Omslagontwerp: HarperCollins Holland
Omslagbeeld: © Hendrik Cornelissen/Unsplash
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0698 7
ISBN 978 94 027 5117 8 (e-book)
NUR 302
Eerste druk juni 2016
Tweede druk november 2020

Originele uitgave verschenen bij MIRA® Books, Toronto, Canada.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver.
Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Shelby was nog hooguit vijftien kilometer van de ranch van haar oom Walt verwijderd toen ze een stopteken kreeg en haar auto langs de kant van highway 36 moest zetten. Highway 36 liep dwars door de bergen en verbond Red Bluff met Fortuna. Hoewel het een snelweg was, was het bijna helemaal een tweebaansweg, en dit was het drukste stuk tussen Virgin River en Fortuna. Ze parkeerde haar knalrode Jeep SUV achter een oude pick-up, die haar vaag bekend voorkwam, en stapte uit. Het was eindelijk opgehouden met regenen en er stond een felle zomerzonn aan de hemel. De weg was echter nat en bedekt met modderige plassen. Toen ze in de verte tuurde, zag ze een man met een oranje hesje, die het verkeer op beide rijbanen stilzette. De afslag naar oom Walts ranch lag aan de andere kant van de volgende heuvel.

Ze liep om de plassen naar de pick-up vóór haar om aan de chauffeur te vragen wat er aan de hand was. Toen ze bij zijn raampje kwam, gleed er een glimlach over haar gezicht. ‘Hallo, Doc.’

Doc Mullins keek chagrijnig door het open raampje opzij. ‘Hé, hallo. Kom je weer een weekendje paardrijden?’ vroeg hij op zijn gebruikelijke, knorrige toon.

‘Deze keer niet, Doc. Ik heb mijn moeders huis in Bodega Bay verkocht,’ vertelde ze. ‘Ik heb alleen de hoognodige dingen meegenomen en trek een poosje bij oom Walt in.’

‘Voorgoed?’

‘Nee, voor een paar maanden. Ik weet nog niet wat ik ga doen.’

Docs blik werd iets zachter. ‘Nogmaals gecondoleerd, Shelby,’ zei hij. ‘Ik hoop dat je het allemaal aankunt.’

‘Het gaat steeds beter. Mijn moeder had er vrede mee dat haar leven voorbij was.’ Ze gebaarde met haar hoofd in de richting van de man met het hesje. ‘Enig idee wat daar aan de hand is?’

‘De berm heeft het begeven,’ antwoordde hij. ‘Ik zag het op weg naar het Valley Hospital. De helft van deze rijbaan is van de heuvel gevallen. Ze zijn de schade aan het repareren.’

‘Een vangrail zou ook een goed idee zijn,’ merkte Shelby op.

‘Alleen in de scherpe bochten,’ zei Doc. ‘Op de rechte stukken moeten we het zelf maar uitzoeken. Het is nog een geluk dat er geen auto’s naar beneden zijn gevallen toen die berm het begaf. Het blijft de komende dagen zoals nu.’

‘Als ik eenmaal bij Walt ben, hoef ik deze weg voorlopig niet meer op,’ zei ze schouderophalend.

‘Wat ga je daar eigenlijk doen, als ik vragen mag?’ Een van Docs borstelige wenkbrauwen ging omhoog.

‘Ik ben van plan me bij een paar opleidingen aan te melden. Verpleegkunde,’ antwoordde ze met een glimlach. ‘De meest voor de hand liggende keuze, nu ik jarenlang voor mijn moeder heb gezorgd.’

‘Nou, daar zit ik echt op te wachten,’ mopperde Doc. ‘De zoveelste verpleegster. Je zou ervan aan de drank raken.’

Shelby schoot in de lach. ‘Volgens mij ben je al aan de drank.’

‘Hier, dat bedoel ik. Nog een onbeleefde verpleegster ook,’ zei hij.

Shelby moest weer lachen. Ze was dol op de oude knorrepot.

Uit de pick-up die achter Shelby’s Jeep was gestopt, stapte een man met gemillimeterd haar. Zo’n militair kapsel kende Shelby maar al te goed, want oom Walt was een gepensioneerde generaal. Een zwart T-shirt stond strak over een paar brede, harde schouders gespannen. De man had een slanke taille, smalle heupen en lange

benen, maar wat Shelby fascineerde, was de manier waarop hij liep. Kordaat. Zelfverzekerd. Arrogant. Hij had zijn duimen in zijn broekzakken gehaakt en kwam op zijn dooie gemak op hen af. Toen hij dichterbij kwam, zag ze dat hij haar van top tot teen opnam. Zijn mondhoeken gingen omhoog, en even zag ze interesse in zijn ogen opflikkeren. Dat had je gedroomd, dacht ze, maar door die gedachte glimlachte ze terug.

Op het moment dat hij haar Jeep passeerde, keek hij opzij naar al haar opgestapelde dozen. Daarna liep hij door naar Docs auto. 'Is die Jeep van jou?' vroeg hij.

'Ja.'

'Waar ga je naartoe?'

'Virgin River. En jij?'

'Ik ook.' Hij grijnsde. 'Enig idee wat er aan de hand is?'

'Verzakte berm,' bromde Doc. 'Daardoor is er maar één rijbaan beschikbaar. Wat ga je in Virgin River doen?'

'Ik heb een paar oude blokhutten aan de rivier gekocht,' antwoordde hij. 'Wonen jullie in het dorp?'

'Ik heb er familie wonen.' Shelby stak haar hand uit. 'Ik ben Shelby.'

Hij pakte haar kleine hand. 'Luke. Luke Riordan.' Hij keek naar Doc. 'En u?'

Doc gaf hem geen hand, maar knikte naar hem. Hij had zoveel last van artritis dat hij nooit iemand een hand gaf. 'Mullins,' zei hij.

'Doc Mullins woont al zijn hele leven in Virgin River,' legde Shelby uit. 'Hij is de plaatselijke huisarts.'

'Aangenaam,' zei Luke.

'Ook een marinier?' vroeg Doc met een opgetrokken wenkbrauw.

Luke rechtte zijn schouders. 'Piloot,' antwoordde hij. Vragend keek hij naar Shelby. 'Waarom "ook" een marinier?'

'In het dorp wonen een paar ex-mariniers. Soms komen er vrienden van hen langs die nog in actieve dienst zijn,' legde ze uit. 'Maar mijn oom, bij wie ik een poosje intrek, zat bij de landmacht. Hij is met pensioen.' Ze grinnikte naar hem. 'Met dat kapsel val je in elk geval niet op. Geen idee waarom jullie allemaal zo graag gemillimeterd worden.'

Hij glimlachte vriendelijk. 'We weten niet hoe een föhn werkt.'
'O, vandaar.'

Terwijl ze stonden te wachten, werd de tweede rijbaan vrijgegeven om een gele schoolbus door te laten. Aan het aantal stilstaande auto's te zien, zouden ze hier nog wel even moeten wachten. Daarom bleven Shelby en Luke bij de auto van Doc staan. Opeens zag Luke dat er vlak voor de bus een grote plas lag. Vlug ging hij voor Shelby staan om haar tegen het opspattende water te beschermen. Terwijl hij zijn armen beschermend voor haar hield, kreeg hij zelf de volle lading op zijn rug.

Shelby onderdrukte een lachje. Macho, dacht ze geamuseerd.

Luke hoorde dat de bus afremde en terugschakelde. 'Wat nu weer,' mompelde hij, zijn hoofd in de richting van de weg draaiend.

De buschauffeuse, een vrouw van over de vijftig met een rond gezicht en kort donker haar, stak haar hoofd uit het raam. 'Sorry, knul,' riep ze met een grijns. 'Ik kon er niets aan doen.'

Ze waagt het zelfs om naar me te grijnzen, dacht Luke kribbig. 'Je had wat langzamer kunnen rijden,' riep hij terug.

De vrouw schoot in de lach. 'Zo hard reed ik niet, maar ik moet op tijd op school zijn. Als je slim bent, ga je weer in je auto zitten.'

Luke had zin om te vloeken. Toen hij zich weer naar Shelby en Doc draaide, zag hij dat ze moeite moesten doen om niet te lachen.

‘Er zit een beetje modder op je rug, Luke,’ zei Shelby met trillende lippen.

Doc keek nog steeds chagrijnig, maar zijn ogen verraadden dat hij de situatie erg komisch vond. ‘Molly scheurt al dertig jaar met die schoolbus door de bergen, en niemand kent de wegen beter dan zij,’ vertelde hij. ‘Blijkbaar heeft ze deze keer iets over het hoofd gezien.’

‘Een schoolbus? Het is nog niet eens september!’ zei Luke.

‘Ze rijdt het hele jaar door met die bus. Zomercursussen, speciale programma’s, sport. Er is altijd wel iets te doen. Ze is fantastisch, maar ik zou die baan voor geen goud willen hebben. Ach ja, wat maakt een plas water dan uit?’ De oude dokter zette zijn auto met veel kabaal in de goede versnelling. ‘We zijn bijna aan de beurt.’

Shelby liep op een holletje terug naar haar Jeep. Luke wandelde terug naar zijn pick-up, waarachter een camper hing.

‘Welkom in Virgin River, knul,’ riep Doc hem na. ‘Veel plezier!’ Op zijn woorden volgde een kakelende lach.

Shelby McIntyre was maanden bezig geweest om het huis van haar overleden moeder op te knappen, maar ze was die zomer bijna elk weekend naar Virgin River gereden om paard te rijden.

Oom Walt was de afgelopen maanden vaak bij haar langs geweest om te kijken hoe de renovatie vorderde. Voor de verbouwing had hij zelf een aannemer voor haar geregeld.

Gedurende de zomer had Shelby kleur op haar wangen gekregen. Ze had de pijpen van haar korte broek opgerold en haar benen waren lekker bruin geworden. Haar dijen en achterwerk waren gespierd geworden van het paardrijden, en ze blaakte van gezondheid. Het was jaren geleden dat ze zoveel uren buiten had doorgebracht.

Inmiddels was het half augustus en voelde het heel anders om haar auto voor het huis van Walt te parkeren. Het huis van haar moeder was verkocht, haar bezittingen lagen in haar auto en ze was op haar vijfentwintigste klaar om aan een nieuw leven te beginnen. Ze drukte op de claxon, stapte uit en rekte zich uit.

Een paar tellen later kwam Walt naar buiten. Lachend zette hij zijn handen op zijn heupen.

‘Welkom terug,’ zei hij. ‘Of kan ik beter “welkom thuis” zeggen?’

‘Hallo, oom Walt.’ Ze liet zich door hem omhelzen. Walter was een meter tachtig en had dik, zilvergrijs haar, donkere, borstelige wenkbrauwen en de schouders en bovenarmen van een worstelaar. Voor een man van boven de zestig was hij krachtig gebouwd.

Hij gaf haar een kus. ‘Ik wilde net de paarden gaan opzadelen. Ben je te moe? Heb je trek?’

‘Ik heb erg veel zin in paardrijden, maar na die vier uur durende rit in mijn Jeep wacht ik nog even,’ zei ze.

Hij schoot in de lach. ‘Last van je achterwerk?’

‘Kun je wel zeggen, ja.’

‘Ik ben van plan om een uurtje langs de rivier te rijden. Vanni is op het bouwterrein en bemoeit zich met Pauls zaken, maar ze is op tijd terug om een lekkere welkomstmaaltijd voor je te bereiden.’

Shelby keek op haar horloge. Het was pas halfvier. ‘Weet je wat, ik denk dat ik even naar het dorp ga als jij weg bent. Dan ga ik bij Mel Sheridan langs, om te vragen of ze straks zin heeft in een bier-tje om mijn verhuizing te vieren. Ik zal zorgen dat ik op tijd thuis ben om je met de paarden te helpen. Wil je dat ik eerst mijn spullen uit de Jeep haal?’

‘Nee, laat maar liggen, lieverd. Dat doen Paul en ik straks wel.’

Shelby lachte. ‘Zullen we dan afspreken dat we morgen samen gaan paardrijden?’

‘Goed idee. Had je er moeite mee om het huis achter te laten?’

‘Het was emotioneler dan ik dacht. Ik dacht dat ik er klaar voor was.’

‘Spijt?’

Met haar grote, lichtbruine ogen keek ze naar hem op. ‘De eerste vijfenzeventig kilometer heb ik gehuild,’ bekende ze. ‘Daarna begon ik zin te krijgen in mijn nieuwe leven.’

‘Mooi zo.’ Hij gaf haar een kneepje in haar schouder. ‘Ik ben erg blij dat je er bent.’

‘Ik blijf maar een paar maanden. Daarna ga ik reizen en mijn opleiding voorbereiden. Het is lang geleden dat ik in de schoolbanken heb gezeten.’

‘We leven hier in een rustig tempo. Geniet ervan.’

‘Als er geen schietpartijen of bosbranden zijn, bedoel je?’ vroeg Shelby grinnikend.

‘Het moet natuurlijk wel interessant blijven,’ zei Walt, terwijl hij met haar meeliep naar haar Jeep.

‘Ik zal je straks helpen om de stallen uit te mesten en de paarden eten te geven.’

‘Klets jij nou maar even gezellig bij met je vriendin,’ zei hij. ‘Daar heb je de afgelopen jaren te weinig tijd voor gehad. Er komen nog genoeg kansen om de stallen schoon te maken.’

‘Bedankt, oom Walt. Ik blijf niet te lang weg.’

‘Kijk maar.’ Hij gaf haar een kus op haar voorhoofd. ‘Je hebt goed voor mijn zus gezorgd. Je verdient een beetje rust.’

‘Tot over een paar uur.’

Met zijn Harley in de laadbak van zijn pick-up reed Luke Riordan Virgin River binnen. Het was zeven jaar geleden dat hij in het dorp was geweest, en inmiddels was er het een en ander veranderd. De

kerk was niet meer in gebruik, maar een oude, voorheen leegstaande blokhut in het midden van het dorp was gerenoveerd en had een bordje 'open' voor het raam. Voor de veranda stond een rijtje auto's en pick-ups geparkeerd. Zo te zien werd er aan de achterkant van de blokhut een aanbouw gemaakt. Omdat hij zelf ook een paar blokhutten wilde renoveren, was hij benieuwd hoe de eigenaar dit project had aangepakt. Hij parkeerde zijn auto aan de zijkant en stapte uit. Daarna verwisselde hij zijn bemodderde shirt voor een schoon exemplaar.

De augustuszon was warm, maar er waaide een verfrissende bries. 's Nachts zou het in de bergen koud worden. Hij was nog niet bij zijn nieuwe huis geweest, dat inmiddels al een jaar leegstond. Als het op dit moment onbewoonbaar was, had hij gelukkig zijn camper nog. Hij haalde diep adem. De lucht was hier zo schoon dat zijn longen er bijna pijn van deden. Heel wat anders dan de woestijn in Irak en El Paso. Dit was precies wat hij nodig had.

De grote blokhut bleek een gezellig café te zijn. Op de drempel keek hij waarderend het interieur rond. De hardhouten vloer glom, er brandde een vuurtje in de open haard, en aan de muren hingen jacht- en vistrofeeën. In de ruimte stonden een stuk of tien tafeltjes en een lange, glanzende bar. Achter de bar waren planken vol drank en glazen gegroepeerd rond een opgezette zalm, die minstens vijftien kilo moest hebben gewogen. In een hoek hing een televisie waarop het journaal te zien was. Aan één kant van de bar zaten twee mannen te kaarten. Aan hun kakikleurige vesten en hoedjes kon hij zien dat het vissers waren. Even verderop zaten een paar mannen in spijkerbroeken en werkkielen aan een tafeltje wat te drinken.

Luke keek op zijn horloge. Vier uur. Hij liep naar de bar.

'Wat mag het zijn?' vroeg de barkeeper.

‘Een biertje, alsjeblieft. Toen ik de vorige keer in het dorp was, was dit café er nog niet.’

‘Dan ben je een poos weggeweest, want ik zit hier al ruim vier jaar. Ik heb de blokhut gekocht en gerenoveerd.’

‘Dat heb je prachtig gedaan,’ zei Luke, terwijl hij zijn biertje aannam. ‘Ik ben zelf ook van plan om een blokhut te verbouwen.’ Hij stak zijn hand uit. ‘Luke Riordan.’

‘Jack Sheridan. Aangenaam.’

‘Ik heb een paar leegstaande, vervallen blokhutten bij de rivier gekocht.’

‘Die van Chapman?’ vroeg Jack. ‘De oude man is vorig jaar gestorven.’

‘Ja, dat weet ik,’ zei Luke. ‘Ik was met mijn broer en een paar vrienden aan het jagen toen we de hutten zagen. Mijn broer en ik dachten dat ze door hun mooie ligging wel wat waard waren. Toen we ontdekten dat ze leegstonden, wilden we ze kopen om ze te verbouwen en door te verkopen, maar de oude Chapman wilde ze niet kwijt.’

‘Hij woonde op dat terrein,’ zei Jack, terwijl hij de bar schoonveegde. ‘Hij was helemaal alleen, en ik denk dat hij niet wist waar hij naartoe moest.’

Luke nam een slok van zijn bier. ‘Precies. Daarom hebben we het hele terrein gekocht, met zijn huis erbij. We hadden afgesproken dat hij er de rest van zijn leven gratis mocht blijven wonen. Dat was zeven jaar geleden.’

Jack grinnikte. ‘Daar zal hij wel blij mee zijn geweest. En slim van jullie. Het gebeurt niet vaak dat er hier iets te koop komt.’

‘We zagen meteen dat de grond onder die blokhutten meer waard was dan de gebouwen. Mijn broer is hier de afgelopen jaren nog een keer geweest om te kijken hoe de boel erbij stond. Hij zei dat er niet veel was veranderd. Zelf had ik geen tijd om te komen.’

‘Waar zat je dan?’

Luke wreef over zijn stoppelbaard. ‘Afghanistan, Irak, Fort Bliss en nog een paar plaatsen.’

‘Leger?’

‘Ik ben piloot geweest. Twintig jaar.’

‘Ik ben twintig jaar marinier geweest,’ zei Jack. ‘Ik was van plan om hier een paar jaar drankjes in te schenken en daarna twintig jaar te gaan jagen en vissen.’

‘Goed plan.’

‘Dat wel, maar er kwam een kink in de kabel in de vorm van een leuke jonge vroedvrouw die Melinda heet.’ Jack lachte. ‘Die vrouw ziet er in een spijkerbroek zo sexy uit dat het verboden zou moeten worden.’

‘Echt waar?’

‘Wie wil er dan nog vissen?’ Jack glimlachte tevreden.

Luke lachte terug, want het was leuk om iemand te zien die zo gelukkig was. ‘Heb je het café zelf verbouwd?’

‘Ik heb wel hulp gehad, maar ik heb het meeste zelf gedaan. De bar is kant en klaar aangeleverd en ik maak een puinhoop van loodgieterswerk en elektriciteit, dus daarvoor heb ik mensen ingehuurd. Maar ik ben goed met hout. Ik heb de vloer zelf gelegd, en achter het café heb ik een appartementje gebouwd. Dat wordt nu gebruikt door Preacher, mijn kok. Omdat zijn gezin groter wordt, wordt er nog een stuk aangebouwd. Ga jij die blokhutten zelf bouwen?’

‘Ik ga eerst een kijkje nemen in het huis. Chapman was al oud toen we de hele boel kochten, dus er zal wel iets aan gedaan moeten worden. Ik heb geen idee hoe de blokhutten erbij staan, maar ik heb op dit moment niets beters te doen. In het slechtste geval knap ik het huis op en blijf ik er een poosje in wonen. In het gunstigste

geval verbouw ik het huis en de blokhutten en verkoop ik alles door.'

'Waar is je broer?'

'Nog in het leger. Beale Air Force Base.'

'Wat heb jij precies gedaan?'

'Met Black Hawks gevlogen.'

'Dat is niet niks,' zei Jack hoofdschuddend. 'Die krijgen heel wat linke opdrachten.'

'Ik weet er alles van. Ik heb wel eens een noodlanding moeten maken.'

'Jouw schuld?'

'Natuurlijk niet,' reageerde Luke verontwaardigd. 'Ik werd beschoten.'

Jack lachte. 'Gelukkig heb je de twintig jaar nog gehaald.'

'Het is zelfs meer dan eens voorgekomen,' vertelde Luke. 'Maar de laatste keer kreeg ik ineens het briljante inzicht dat het zo wel genoeg was geweest.'

'Misschien hebben we wel bij elkaar in de buurt gezeten,' zei Jack. 'Misschien ook nog wel op hetzelfde moment.'

'Waar heb jij gezeten?'

'Afghanistan, Somalië, Bosnië, Irak. Twee keer.'

'Mogadishu,' zei Luke hoofdschuddend.

'Ja, we lieten jullie in een rotsituatie achter. Dat vond ik heel erg,' zei Jack. 'Jullie hebben veel mensen verloren. Waardeloos was dat.'

Luke knikte. Wat als een humanitaire missie van de VN was begonnen, groeide uit tot een vreselijke opstand toen de landingsstoottroepen werden teruggetrokken en andere militairen achterbleven. De Somalische krijgshoofd Aidid viel de Amerikanen aan, en in het bloedige conflict kwamen achttien Amerikanen om en raakten er meer dan negentig gewond.

‘Misschien moeten we maar een keer dronken worden en over onze ervaringen praten,’ zei hij.

Jack legde zijn hand op zijn bovenarm. ‘Doen we. Welkom in Virgin River, maat.’

‘Zo, vertel me eens waar ik leuke vrouwen kan ontmoeten, wie ik moet bellen als ik hulp bij de verbouwing nodig heb, en op welke tijden ik hier een biertje kan komen drinken,’ zei Luke.

‘Ik ben al lang niet meer op de versiertoeer geweest, maar er zijn wel een paar kustplaatsjes waar je gezellig kunt uitgaan. Probeer Fortuna of Eureka maar. En de Brookstone Inn in Ferndale – goed restaurant, gezellige bar. Als je dichterbij huis wilt blijven, kun je ook naar Garberville. Daar is een café met een jukebox.’ Jack haalde zijn schouders op. ‘Daar heb ik wel eens een paar leuke meisjes gezien. Voor hulp bij de verbouwing kun je een vriend van mij bellen. Hij is aannemer en is hier net voor zichzelf begonnen. Op dit moment doet hij de verbouwing voor Preacher. Prima kerel. Ik zal je zijn kaartje geven.’

Jack stapte naar achteren, toen er twee mooie vrouwen binnenkwamen. Lukes hart sloeg een slag over. De oudste van de twee was over de dertig en had goudblond, krullend haar, de andere was veel jonger en had een prachtige, honingkleurige vlecht die tot haar middel kwam. Het was het meisje dat hij bij de opstopping had ontmoet, het meisje voor wie hij een modderig shirt had opgelopen. Shelby. Ze droegen allebei een strakke spijkerbroek en laarzen. De vrouw met het goudblonde haar droeg er een sweater op, maar Shelby droeg nog steeds dezelfde witte blouse. De mouwen waren opgerold, de kraag stond open en de voorpanden waren om haar middel bij elkaar geknoopt. Hij deed zijn best om niet te staren, maar zijn blik werd automatisch naar hen toe getrokken. Zijn eerste gedachte was dat hij helemaal niet

naar Garberville hoefde. Ze gingen net op een barkruk zitten toen Jack terugkwam.

‘Hallo, lieverd.’ Hij leunde over de bar om de goudblonde vrouw een kus te geven. ‘Dit is onze nieuwe plaatsgenoot, Luke Riordan. Luke, dit is mijn vrouw Mel, en dit is Shelby McIntyre. Zij heeft hier familie wonen.’

Aha, dus die oudere vrouw is degene wier spijkerbroek verboden zou moeten worden, dacht Luke. ‘Aangenaam,’ zei hij tegen de twee vrouwen.

‘Luke is de eigenaar van die oude hutten van Chapman, en hij denkt erover om ze te verbouwen,’ zei Jack. ‘Hij heeft ook in het leger gezeten, dus hij mag blijven.’

‘Welkom,’ zei Mel.

Shelby zei niets. Ze glimlachte naar hem en sloeg haar ogen neer. Hij schatte dat ze een jaar of achttien was – een meisje nog. Als ze ouder was geweest, had hij haar op de snelweg al om haar telefoonnummer gevraagd. In Eureka of The Brookstone waren vast geen mooiere vrouwen te vinden, al waren deze twee dames niet beschikbaar. Mel was Jacks vrouw, en Shelby was een tiener. Een bijzonder aantrekkelijke tiener. Hij hoopte maar dat er nog meer leuke vrouwen in de bergen woonden.

‘Alsjeblieft.’ Jack gaf hem een kaartje. ‘Mijn vriend Paul. Op dit moment bouwt hij naast ons huis ook een huis voor mijn zwager en mijn jongere zus, Brie. En eentje voor hemzelf en zijn vrouw.’

‘Mijn nichtje,’ vertelde Shelby.

Lukes wenkbrauwen gingen vragend omhoog.

‘Paul is getrouwd met mijn nichtje Vanessa. Ze wonen tijdelijk bij mijn oom Walt, waar ik nu ook woon.’

‘Mel, wil jij ook een biertje?’ vroeg Jack aan zijn vrouw.

‘Nee, ik drink snel wat fris en dan ga ik naar huis. Brie past op de

kinderen, en ik ga haar aflossen. Dan kan zij naar huis om met Mike te eten,' zei Mel. 'Ik maak straks het avondeten voor de kinderen klaar en dan stop ik ze in bed. Neem jij voor ons tweeën iets lekkers van Preacher mee?'

'Met alle plezier. Shelby?'

'Ik ga Walt straks met de paarden helpen, maar ik wil wel een biertje,' zei Shelby.

Dan is ze in elk geval eenentwintig, dacht Luke. Tenzij Jack het niet nodig vindt om zich in zijn buurtcafé aan de wetten van de staat te houden. Dat zou natuurlijk ook best kunnen.

'Ik moest maar eens gaan,' zei hij.

'Als je geen haast hebt, blijf dan nog even,' zei Jack. 'Rond vijf uur komen de vaste klanten. Dan kun je met je nieuwe dorpsgenoten kennismaken.'

Luke keek op zijn horloge. 'Ik kan nog wel even blijven,' zei hij.

'Het eerste wat je hier moet weggooien, is dat horloge,' merkte Jack grinnikend op. Hij gaf zijn vrouw een glas cola en zette een biertje voor Shelby neer.

Luke en Jack praatten een poosje over de verbouwing van de bar, en ondertussen hadden de vrouwen zo hun eigen gespreksonderwerpen. Na een minuut of tien excuseerde Jack zich om met zijn vrouw naar de auto te lopen. Daardoor bleven Luke en Shelby samen aan de bar achter.

'Ik zie dat je een schoon T-shirt hebt aangetrokken,' zei Shelby.

'Ja, dat moest wel. Die schoolbus gaf me de volle laag.'

Shelby lachte zachtjes. 'Ik heb je nog niet eens bedankt. Voor het feit dat je mijn blouse hebt gered.'

'Niets te danken,' zei hij, terwijl hij een slok van zijn bier nam.

'Ik ga vaak paardrijden langs de rivier, dus ik ken die blokhutten. Ze zien er vervallen uit,' zei Shelby.

Luke glimlachte. ‘Dat verbaast me niets. Ik hoop dat ze nog te redden zijn.’

‘In die tijd gebruikten ze in elk geval goede materialen,’ verklaarde Shelby. ‘Dat weet ik van de man van mijn nichtje. Komt je gezin binnenkort ook over?’

Grijnzend nam Luke nog een slok bier. Het verbaasde hem dat ze de vraag al zo vlug durfde te stellen. Hij zette zijn glas neer en keek haar aan. ‘Ik heb geen gezin,’ zei hij. ‘Alleen een moeder en een paar broers.’

‘Geen vrouw?’ Een van haar mondhoeken ging omhoog, en ze trok een wenkbrauw op.

‘Nee.’

‘Jammer voor je.’

‘Je hoeft geen medelijden met me te hebben, Shelby. Mijn leven bevalt me prima.’

‘Ben je graag alleen?’

‘Nee, ik ben gewoon geen trouwlustig type.’ Hij wist dat zij nu kon vragen of er een speciale vrouw in zijn leven was, maar hij had geen zin in zo’n gesprek. Hoewel hij zich afvroeg of het verstandig was om haar beter te leren kennen, zette hij zijn elleboog op de bar, liet zijn hoofd erop leunen en keek haar aan. ‘Dus jij bent tijdelijk hier?’

Ze nam een slok en knikte.

‘Hoe lang blijf je?’

‘Dat weet ik nog niet,’ antwoordde ze. Ze zette haar halfvolle glas neer en legde een paar dollar op de bar voor Jack, die inmiddels weer op zijn plaats stond. ‘Ik ga voor de paarden zorgen. Bedankt, Jack.’

‘Shelby, ik had je ook wel een half biertje willen geven, hoor,’ zei Jack.